

Εσπερινό κήρυγμα του Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος: «Διδασκαλία στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, χθες το απόγευμα, συνέχισε το καθιερωμένο ποιμαντικό του έργο. Στις 5:30 μ.μ. τελέσθηκε η ιερά Παράκληση και στη συνέχεια, στις 6:00 μ.μ., ο Σεβασμιώτατος πραγματοποίησε το εσπερινό του κήρυγμα, το οποίο λαμβάνει χώρα κάθε Κυριακή απόγευμα, με θέμα «Διδασκαλία στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου».

Η ομιλία έλαβε χώρα στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας, όπου το εκκλησίασμα συμμετείχε με ιδιαίτερη κατάνυξη.

Από τις αρχικές συναντήσεις, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος εισήγαγε τους πιστούς στην Προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου, επισημαίνοντας την κεντρική διδασκαλία της: **τη νέα σχέση της ανθρωπότητας με τον Θεό μέσω του Χριστού και τη σημασία της πίστης ως δρόμου προς τη σωτηρία**. Τονίστηκε ότι η επιστολή συνθέτει συστηματικά το Ευαγγέλιο και φωτίζει τη μετάβαση από τον νόμο στον νόμο της χάριτος.

Στο πρώτο κεφάλαιο αναδείχθηκε η αφιέρωση και η αποστολή του Παύλου, η καθολικότητα του Ευαγγελίου και η πρόσκληση όλων των ανθρώπων σε υπακοή πίστεως. Η πίστη παρουσιάζεται ως ενεργός σχέση με τον Θεό, που μεταμορφώνει την ψυχή και οδηγεί στην αγιότητα, ενώ η ευχαριστία και η πνευματική κοινωνία ενισχύουν την ενότητα της Εκκλησίας.

Στα επόμενα κηρύγματα αναλύθηκε **η ανθρώπινη πλάνη και η αποστασία από τον Θεό, η αμαρτία και η ηθική παρακμή όταν ο άνθρωπος απομακρύνεται από τη θεία αλήθεια, καθώς και η σημασία της μετάνοιας, της ταπεινώσεως και της υπακοής**. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε την αξία των αποκαλύψεων του Παύλου και την προσφορά του πλούτου της γνώσης του Θεού στους πιστούς, υπογραμμίζοντας ότι η πίστη και η γνώση της Αλήθειας απαιτούν εφαρμογή στη ζωή και καρποφορία μέσω έργων αγάπης και δικαιοσύνης.

Η ανασκόπηση αυτών των κηρυγμάτων αναδεικνύει τον πλούτο της Προς Ρωμαίους Επιστολής και τη διαχρονική της αξία για την πνευματική ζωή των πιστών, καλώντας σε καθημερινή αφοσίωση, μελέτη της Γραφής και ζωντανή συμμετοχή στο έργο του Θεού.

Στο σημερινό κήρυγμα από τον κύκλο των κατηχητικών λόγων «Διδασκαλία στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου», ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε με σαφήνεια την πανανθρώπινη πραγματικότητα της αμαρτίας και την απόλυτη ανάγκη της σωτηρίας που χαρίζει ο Ιησούς Χριστός. Τόνισε πως ο Απόστολος Παύλος περιγράφει την τραγική κατάσταση του ανθρώπου, ο οποίος έχει απομακρυνθεί από τον Θεό και έχει χάσει τον προσανατολισμό του. «Πάντες εξέκλιναν», σημείωσε, υπογραμμίζοντας ότι όλοι είμαστε υποδεείς της αρετής και δέσμιοι της φθοράς.

Μέσα σε αυτήν τη σκοτεινή πραγματικότητα, ο Θεός προσφέρει στον άνθρωπο έναν νέο τρόπο ζωής. Είναι η Κατά Χριστόν Ζωή, η ζωή που στηρίζεται στη σχέση με τον Θεό και δίνει στον άνθρωπο δύναμη να αντιπαλέψει την αμαρτία, να σταθεί

όρθιος στις δυσκολίες της κοινωνίας και να γίνει πραγματικός μαθητής του Χριστού. Ο νόμος του Θεού παρουσιάστηκε ως δρόμος που οδηγεί στον Χριστό, ως πορεία που ακολουθούσαν και οι πρώτοι χριστιανοί, οι οποίοι ονομάζονταν «οι της Οδού» επειδή ζούσαν και πορεύονταν κατά το θέλημα του Θεού. Ο Χριστός είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή, ο μόνος που μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στο φως.

Ο Σεβασμιώτατος ανέλυσε επίσης την τραγική απώλεια του προσανατολισμού του σύγχρονου ανθρώπου. Η αμαρτία, όταν κυριαρχεί, τον καθιστά ανώφελο και αλλοιώνει την προσωπικότητά του, τον μετατρέπει σε «κουρέλι» και οδηγεί σε εσωτερική και κοινωνική «αποκτήνωση», σύμφωνα με τον λόγο του Ψαλμωδού. Η μετάνοια, όμως, παρουσιάστηκε ως πορεία επιστροφής. Είναι η «αγία εκδρομή» που επαναφέρει τον άνθρωπο στην Οδό του Θεού, τον ξαναβάζει στον δρόμο της αρετής και της ζωής.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στην καταστροφική δύναμη της γλώσσας. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η γλώσσα συχνά γίνεται όργανο φθοράς και αδικίας. Περιγράφεται ως «τάφος ανεωγμένος», που σκοτώνει πνευματικά τον άνθρωπο, θάβει υπολήψεις και διαλύει σχέσεις. Με τη γλώσσα ο άνθρωπος γίνεται συκοφάντης, ψευδομάρτυρας και νεκροθάφτης της αλήθειας. Παρότι η γλώσσα δεν έχει κόκαλα, «κόκαλα τσακίζει», αφού πολλές φορές λειτουργεί με υποκρισία, πανουργία και κολακεία, καταστρέφοντας ζωές και κοινωνικούς δεσμούς.

Αναλύοντας την Παλαιά Διαθήκη, ο Σεβασμιώτατος εξήγησε ότι ο Νόμος δεν προσφέρει σωτηρία ούτε δικαίωση. Λειτουργεί ως οδοδείκτης, ως φως που αποκαλύπτει την αμαρτία και οδηγεί τον άνθρωπο στον μόνο Ιατρό, τον Ιησού Χριστό. Η αληθινή σωτηρία δεν στηρίζεται στα έργα του Νόμου. Είναι δώρο του Θεού, που φανερώθηκε «χωρίς νόμου» και προσφέρεται «διά πίστεως Ιησού Χριστού». Η δικαιοσύνη του Θεού, ένα μυστήριο προαιώνιο, αποκαλύφθηκε στον κόσμο με την παρουσία και τη θυσία του Χριστού.

Οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης προετοίμασαν την οικουμένη γι' αυτή την αποκάλυψη και μίλησαν για την έλευση του Μεσσία. Ο Χριστός, ο Ενανθρωπήσας Λόγος, έγινε το «ιλαστήριον», η τέλεια θυσία, που με το τίμιο αίμα Του καθαρίζει τον άνθρωπο από την ενοχή, τον συμφιλιώνει με τον Θεό και τον ελευθερώνει από τον θάνατο.

Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι το μήνυμα της σωτηρίας είναι καθολικό. Προσφέρεται «εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας» και καταργεί κάθε διάκριση. Η πίστη στον Χριστό είναι το εισιτήριο για τη σωτηρία, αλλά δεν είναι μια γενική πίστη. Είναι πίστη στο πρόσωπο του Χριστού και στο έργο Του. Απαιτεί γνώση, μελέτη της Καινής Διαθήκης και συνεχή ανανέωση της πνευματικής ζωής.

Κλείνοντας, υπογράμμισε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ανάγκη τη σωτηρία, διότι «πάντες ήμαρτον» και στερούνται της δόξας του Θεού. Η ανοχή του Θεού δεν είναι αδιαφορία. Είναι περίοδος χάριτος που δίνεται για να επιστρέψει ο άνθρωπος με μετανοία, στην Κατά

